

Висновки

1. За обраною методологією моделювання визначено стратегію процесу змін, зміст сталого розвитку інноваційної університетської освіти як розвитку зі сталим характером.

2. Ідея сталого розвитку університетської освіти “разом досліджуючи – вчимося” – ключове положення про доцільність та ефективність об’єднання особистостей, що формуються через освіту на всіх етапах різнорівневої підготовки фахівців, зі свободою вибору як основою розв’язання проблеми виховання нового рівня світогляду вільної людини, формування висококваліфікованого кадрового потенціалу, здатного розбудувати державу та інтегрувати її у світовий простір. Об’єднання вченої мудрості та молоді – для виховання свідомих громадян правової суверенної держави шляхом використання її наполегливого прагнення до якісної освіти. Об’єднання через освіту не нова, але дуже ефективна соціальна ідея, коли педагогічна наука є чинником інтеграції, сприяє сталому розвитку соціальної сфери у регіоні та в Україні.

3. Нова парадигма розвитку та стратегія переходу університетської освіти до сталого розвитку повинні скласти загальну консолідовану платформу академічної свідомості, по можливості інваріантну відносно політичних пристрастей, поглядів різноманітних партій та рухів, приналежності чи неприналежності до власних та суспільних структур та об’єднуючу об’єктивні наукові та духовно-моральні аргументи, принципи і результати.

Суть нової парадигми розвитку – перехід до академічної спільноти з високою моральністю, якістю життя й сталого розвитку особистостей, колективів вчених і освітян та цілісної університетської системи освіти.

4. Стан університетської освіти можна вважати сталим, якщо спостерігається стабільний потік абітурієнтів, існують стабільний професорсько-викладацький колектив, що самооновлюється, надійні та різноманітні джерела фінансування і, нарешті, стабільний ринок праці для випускників-професіоналів.

5. Проблема визначення стратегії сталого розвитку університетської системи освіти шляхом моделювання організаційно-педагогічних процесів має

полідисциплінарний характер. Проблема може бути зведена до побудови різнорівневої моделі, де кожному рівню відповідає модель з однієї галузі з визначеної полідисциплінарної сфери та базується на різнорідності методів формалізованого опису. Так з'являється можливість максимально використовувати потенціал моделей, що створені у кожній предметній галузі для окремих компонентів чи процесів, не вдаючись до їх суттєвої переробки.

6. Стратегія сталого розвитку запропонована за результатами теоретичного аналізу та констатуючого експерименту зі створеною моделлю університетської системи освіти з визначенням екстремальних та середніх числових значень, встановлених критеріїв, їх критично-допустимих значень, а також кінцевого ітераційного процесу покращення, уточнення моделі.

7. Сталий розвиток університетської системи освіти ми визначаємо як складний динамічний процес, що синергетично вміщує сукупність вимог: траєкторія розвитку, що має потрапити за певний час у цільову множину станів; її невихід на інтервалі прогнозування за певну множину “безпечних” станів; майже монотонне зростання (рівень якості освіти) чи зменшення (рівень невдоволення організацією навчання) певних показників розвитку на визначеному інтервалі часу з наступним збереженням їх у заданих інтервалах допустимих значень; асимптотична сталість (стабілізованість) траєкторії, що запроектована програмою дій; гармонізація інтересів сторін, учасників навчально-виховного процесу.

8. Слід намітити засоби забезпечення руху університетської освіти по маршруту сталого розвитку як прийнятої академічною спільнотою системи цілей, поглядів, ресурсів, методів рішення перспективних та безпосередніх задач, а з часом і її реалізації, втілення.

9. Потрібно сформулювати: принципи, етику, критерії кардинального оновлення університетської системи освіти, що націлені на реалізацію нової парадигми розвитку.

10. Найважливіший з принципів етики – це доведення ідей сталого розвитку до рівня національної ідеї, ідеалу, що об'єднує суспільство.

11. Сталий розвиток – це збалансований розвиток, де головним пріоритетом виступають люди, їх добробут, а не цифри економічного зростання; взаємозв'язок, єдність діяльності та дослідження, розумне поєднання процесу навчання з пошуковою, дослідною роботою студентів, що актуалізує середовище добра.

12. Комплексний, системний підхід до концепції сталого розвитку як до складної сукупності взаємодетермінованих соціальних, економічних, політичних, екологічних, духовно-моральних, міжнаціональних та інших процесів є ключовим моментом успіху дій як на індивідуальному, регіональному, національному, так і світовому рівнях. Реалізація концепції сталого розвитку потребує коригування шкали життєвих цінностей зі зростанням ваги моральних та духовних компонент.

13. Бажаний взірець, модель сталого розвитку університетської системи освіти – це індивідуально зорієнтоване середовище, де формування нового рівня свідомості вільної людини проходить неперервно у різному темпі і з різною інтенсивністю, що відповідає особистим відмінностям та задовольняє зміну пріоритетів особистості як студентів, так і викладачів на усіх етапах життя.

14. В монопольних умовах функціонування університетської системи освіти у регіоні найважливіший показник центральності отримує компонент “Матеріальні та організаційні ресурси”. Для сьогодення України в умовах формування ринку освітніх послуг найважливіший показник центральності здобувають компоненти “Адміністративно-управлінський персонал університету”, “Матеріальні та організаційні ресурси”. В демократичних умовах функціонування університетської системи освіти у регіоні найважливіший показник центральності стає притаманним чотирьом компонентам – “Студенти”, “Особистий розвиток”, “Дослідження та розвиток”, “Викладачі”.